

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a. JUDr. Ludmily Valentové v právní věci stěžovatelky: **G. D.** zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, za účasti: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 5. 2010, č. j. 57 A 30/2010 - 16,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 5. 2010, č.j. 57 A 30/2010 - 16, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 5. 3. 2010, č.j. CPPL-46558-16/ČJ-2009-034064-PP2, Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, zrušila platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného stěžovatelce za účelem podnikání podle příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť stěžovatelka podle správního orgánu neplnila účel, pro který jí bylo předmětné povolení vydáno, a zároveň přestala splňovat podmínky pro jeho vydání, resp. byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu stěžovatelky na území České republiky. Druhým výrokem rozhodnutí pak správní orgán stěžovatelce stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky, a to 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Dne 4. 5. 2010 byla Krajskému soudu v Plzni doručena žaloba směřující proti uvedenému rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, na jejíž titulní straně byla jako žalobkyně uvedena paní G. D. z podání přitom vyplývalo, že označená žalobkyně je zastoupena Mgr. Petrem Václavkem,

advokátem, jehož podpis jako jediný byl k žalobě pod předtištěným jménem označené žalobkyně připojen. K žalobě pak byla přiložena pouze kopie žalobou napadeného rozhodnutí.

Vzhledem k uvedenému krajský soud přípisem ze dne 5. 5. 2010, č. j. 57 A 30/2010 - 12, vyzval Mgr. Petra Václavka k předložení originálu plné moci prokazující jeho oprávnění označenou žalobkyni v řízení před krajským soudem zastupovat, a to ve lhůtě 1 týdne od doručení předmětné výzvy. Výzva konečně obsahovala též poučení, že nebude-li jí ve stanovené lhůtě vyhověno, bude soud v dalším řízení vycházet z toho, že žalobu podal Mgr. Petr Václavek, který žalobu podepsal, nikoli G. D.

Předmětná výzva byla Mgr. Václavkovi doručena dne 10. 5. 2010 (pondělí). Mgr. Petr Václavek však ve stanovené lhůtě, tj. do 17. 5. 2010 (pondělí), ani posléze požadovanou plnou moc krajskému soudu nepředložil ani jiným způsobem na zmíněnou výzvu nereagoval.

Krajský soud v Plzni tedy nadále za žalobce považoval Mgr. Petra Václavka a žalobu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. usnesením ze dne 21. 5. 2010, č.j. 57 A 30/2010 – 16, odmítl, neboť dospěl k závěru, že byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

V odůvodnění uvedeného usnesení se blíže podává, že jakkoli byla v příslušné žalobě za žalobkyni označena paní G. D. tuto žalobu vlastnoručně podepsal Mgr. Petr Václavek, advokát. Jakkoli v žalobě deklaroval, že tak činí v zastoupení označené žalobkyně, své oprávnění jmenovanou osobu v této věci zastupovat při podání žaloby nedoložil, přičemž tento procesní nedostatek neodstranil ani k výzvě soudu. Krajskému soudu tudíž nezbylo, než v dalším řízení vycházet z toho, že Mgr. Petr Václavek v této právní věci vystupuje jménem svým, nikoli jako zástupce účastníka řízení. Na rozdíl od stavu deklarovaného v žalobě proto krajský soud za žalobce považoval přímo Mgr. Petra Václavka.

Dále krajský soud poukázal na to, že podle žalobou napadeného rozhodnutí *„platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky vydané paní D. G., za účelem podnikání, se podle § 37 odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., dále podle § 37 odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., s odkazem na § 56 odst. 1 písm. 4) věty druhé zák. č. 326/1999 Sb., v návaznosti na ustanovení § 46 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., ruší, neboť neplní účel a přestal splňovat některou z podmínek, tj. byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“*. V záhlaví rozhodnutí je uvedeno, že účastníkem řízení, z něhož žalobou napadené rozhodnutí vzešlo, byla toliko jedna osoba, a to paní D. G., jež byla ve správním řízení zastoupena panem V. M.

S ohledem na uvedené krajský soud konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí se dotýká pouze právní sféry osoby jménem D. G. a pouze tato osoba je v dané věci oprávněna podat proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Protože však žalobu v této právní věci podal Mgr. Petr Václavek, advokát, dospěl krajský soud k závěru, že žaloba byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Pro úplnost krajský soud podotkl, že v dané věci nelze použít ani ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s., podle kterého může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před

správním orgánem, jenž není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Kromě paní G. D. nebyla účastníkem předmětného správního řízení žádná jiná osoba, jež by případně mohla namítat zkrácení na svých právech ve smyslu uvedeného ustanovení zákona.

Proti usnesení krajského soudu podala dne 3. 6. 2010 stěžovatelka prostřednictvím svého právního zástupce kasační stížnost. V kasační stížnosti byl na prvním místě stručně rekapitulován obsah napadeného usnesení. Dále zde byla uvedena pouze poznámka, že zástupce stěžovatelky kasační stížnost odůvodní ve lhůtě 10 dnů.

K výzvě Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 7. 2010, č. j. 57 A 30/2010 - 25, nejprve Mgr. Petr Václavek soudu předložil neomezenou generální plnou moc ze dne 26. 2. 2010 k zastupování stěžovatelky. K výzvě Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 5 As 54/2010 - 584, pak doplnil kasační stížnost stěžovatelky o konkrétní právní a skutkové důvody.

Z podání ze dne 26. 7. 2011, jímž byla kasační stížnost doplněna, vyplývá, že stěžovatelka předmětnou kasační stížnost podala z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., alternativně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatelka zdůrazňuje, že z podaného žalobního návrhu je zcela evidentní, že jako žalobkyně je zde definována: „D. G., přičemž z žaloby dále vyplývá, že označená žalobkyně je pro dané řízení zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, č. osvědčení 12373. Jako příloha žaloby byla doložena fotokopie rozhodnutí žalovaného správního orgánu, z níž také zcela jasně vyplývá, že předmětné rozhodnutí se týká paní D. G. Z přiložené fotokopie rozhodnutí žalovaného je zároveň zřejmá adresa stěžovatelky.

Přípisem Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2010, č. j. 57 A 30/2010 - 12, byl vyzván Mgr. Petr Václavek k předložení originálu plné moci prokazující jeho oprávnění zastupovat v žalobě označenou žalobkyni v této právní věci. Z předmětné výzvy dále vyplývá, že byla zaslána pouze Mgr. Petru Václavkovi jako právnímu zástupci žalobkyně, nikoliv však stěžovatelce samotné, jež byla v předmětné žalobě označena jako žalobkyně.

Stěžovatelka tedy namítá, že jelikož bylo z obsahu žalobního návrhu včetně přílohy (tj. žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu) zcela zřejmé, že žalobní návrh je podáván za osobu G. D., měl krajský soud obdobnou výzvou urgovat i označenou žalobkyni. Podle názoru stěžovatelky by takový postup i lépe odpovídal povaze vztahu mezi zmocněncem (tj. Mgr. Petrem Václavkem) a zmocnitelem (tj. G. D.), kdy jde o vztah dvoustranný a vzniká již dohodou mezi zmocněncem a zmocnitelem. Stěžovatelka je navíc toho názoru, že již ze samotné skutečnosti, že k žalobnímu návrhu bylo přiloženo rozhodnutí žalovaného, které by logicky zmocněnec neměl k dispozici bez předešlé dohody o zastoupení zmocnitele v rámci tohoto řízení, nutno dovodit, že žalobní návrh byl skutečně podán pouze prostřednictvím právního zástupce žalobkyně. Závěr krajského soudu o tom, že předmětný žalobní návrh je podán Mgr. Petrem Václavkem, je tak zcela

absurdní a v rozporu jak s obsahem žalobního návrhu, tak i s obsahem napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud na prvním místě uvádí, že s ohledem na zánik žalovaného správního orgánu k 1. 1. 2011 [viz § 161 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování Nejvyššího správního soudu] bylo v řízení o kasační stížnosti pokračováno s Ministerstvem vnitra, na které odpovídající pravomoc původně žalovaného správního orgánu rozhodovat o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přešla (§ 37 odst. 1 a 2 ve spojení s 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v nyní účinném znění).

Kasační stížnost stěžovatelky včetně zmíněného doplnění byla Ministerstvu vnitra doručena dne 25. 8. 2011; ministerstvo se k ní ovšem nevyjádřilo.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), byla podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelku je třeba považovat, jak Nejvyšší správní soud dále blíže vysvětlí, za účastníka řízení před krajským soudem, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud je přesvědčen o tom, že kasační stížnost stěžovatelky nelze považovat za nepřípustnou jen proto, že podle názoru krajského soudu nebyla účastníkem řízení o žalobě. Je totiž zřejmé, že to byla právě stěžovatelka, která mohla být odmítnutím žaloby směřující proti jí adresovanému správnímu rozhodnutí zkrácena na svých právech. Odmítnutí její kasační stížnosti by tak za dané situace bylo nutné považovat za odepření spravedlnosti, tedy odepření přezkoumání žalobou napadeného usnesení krajského soudu, který podle tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti zasáhl nezákonně do jejích práv právě tím, že namísto ní považoval za žalobce advokáta Mgr. Petra Václavka. Naopak kasační stížnost, kterou by podal osobně Mgr. Petr Václavek, by bylo nutno považovat za nepřípustnou bez ohledu na to, že ho krajský soud označil jako osobu, která podala předmětnou žalobu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 Afs 62/2010 - 61, www.nssoud.cz).

Kasační stížnost je tedy přípustná. V této souvislosti Nejvyšší správní soud, s ohledem na výslovné znění kasační stížnosti, tak jak byla doplněna podáním ze dne 26. 7. 2011, připomíná, že přípustné důvody kasační stížnosti taxativně stanoví § 103 odst. 1 s. ř. s. V případě kasační stížnosti směřující proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby však z povahy věci připadá do úvahy pouze důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrzená nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby.

Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle § 35 odst. 2 s. ř. s., „*nestanoví-li tento zákon jinak, účastník může být zastoupen advokátem, popř. jinou osobou, která vykonává specializované právní poradenství podle*

zvláštních zákonů, týká-li se návrh oboru činností v nich uvedených". Z tohoto ustanovení tedy vyplývá, že účastník řízení před správními soudy se může nechat v řízení zastoupit advokátem. Podle § 42 odst. 2 s. ř. s. „*má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci. Má-li však účastník nebo osoba zúčastněná na řízení něco osobně vykonat, doručí se i jim*". Zastupování účastníka v řízení před soudy rozhodujícími ve správním soudnictví není v soudním řádu správním upraveno komplexně, a je proto třeba ve vazbě na § 64 s. ř. s. použít příslušná ustanovení občanského soudního řádu. Podle § 32 odst. 1 o. s. ř., „*každý, kdo v řízení vystupuje jako zástupce účastníka, popřípadě jako jeho další zástupce, musí své oprávnění doložit již při prvním úkonu, který ve věci učinil*". Konečně podle § 36 odst. 1 s. ř. s. „*účastníci mají v řízení rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu*".

Výše uvedenými ustanoveními byl povinen se řídit i krajský soud, přičemž byl povinen vykládat a uplatňovat je tak, aby co nejvíce šetřil podstaty a smyslu práv účastníků soudního řízení a aby respektoval účel, kvůli kterému existuje správní soudnictví, a tím je ochrana veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (srov. § 2 s. ř. s.).

Krajský soud sice správně rozpoznal, že předmětné podání stěžovatelky (tj. žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň ze dne 5. 3. 2010, č.j. CPPL-46558-16/ČJ-2009-034064-PP2) má vadu spočívající v nedostatečném doložení zmocnění advokáta Mgr. Petra Václavka k zastupování stěžovatelky při podání této žaloby a v následném řízení o ní. Krajský soud nicméně nesprávně a s nedostatečnou snahou šetřit procesní práva stěžovatelky na základě tohoto zjištění dále postupoval.

Žalobu v dané věci vlastnoručně podepsal Mgr. Petr Václavek, advokát, přičemž v ní deklaroval, že tak činí v zastoupení žalobkyně, kterou je paní D. G. Své oprávnění zastupovat jmenovanou osobu v této věci však Mgr. Petr Václavek v rozporu s § 32 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. při podání žaloby nedoložil a tento procesní nedostatek neodstranil ani k výzvě soudu. Krajský soud tedy nadále za žalobce považoval Mgr. Petra Václavka a žalobu odmítl, neboť dospěl k závěru, že byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Zde je nutno zdůraznit, že nedoložení zastoupení účastníka řízení je odstranitelným nedostatkem podmínky řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 2 Afs 162/2005 - 66, www.nssoud.cz), stejně tak nedostatek náležitosti podpisu je odstranitelnou vadou podání (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2004, č. j. 2 Azs 63/2004 - 46, či ze dne 26. 11. 2009, č. j. 6 Azs 29/2009 - 59, oba dostupné na www.nssoud.cz). Postup krajského soudu, jenž vyzval k odstranění vady podání spočívající v nedoložení zastoupení žalobkyně, byl tedy v daném ohledu správný. Krajský soud nicméně v posuzované věci uvedenou výzvu adresoval pouze Mgr. Petru Václavkovi. Vzhledem k tomu, že Mgr. Petr Václavek příslušnou plnou moc soudu ve stanovené lhůtě nepředložil, učinil krajský soud s poukazem na poučení uvedené ve zmíněné výzvě závěr, že předmětnou žalobu podal sám Mgr. Petr Václavek.

Krajský soud tak ovšem zcela pominul skutečný obsah žaloby, z níž jednoznačně vyplývalo, že byla Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sepsána a podána v zastoupení stěžovatelky, jež byla v předmětné žalobě výslovně označena jako žalobkyně. Nadto nutno zmínit i skutečnost, že žaloba směřovala proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň ze dne 5. 3. 2010, č. j. CPPL-46558-16/ČJ-2009-034064-PP2, kterým bylo rozhodnuto o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného stěžovatelce za účelem podnikání podle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Nelze tedy najít logický důvod, pro který by se zrušení uvedeného rozhodnutí měl domáhat Mgr. Petr Václavek, jehož práva uvedeným rozhodnutím nemohla být nijak dotčena. Naopak samotná skutečnost, že deklarovaný právní zástupce, který je advokátem, podá za určitou osobou žalobu, jejímiž přílohami učiní kopie dokumentů, které mohla mít k dispozici s velkou pravděpodobností jen dotyčná osoba (v případě stěžovatelky kopie napadeného správního rozhodnutí), nasvědčuje tomu, že zástupce skutečně jedná za zastoupeného účastníka řízení na základě plné moci.

Nepochybně lze Mgr. Petru Václavkovi, jakožto profesionálovi v oblasti poskytování právní pomoci, vytknout, že jako zástupce stěžovatelky příslušnou plnou moc nedoložil a tím vadu podání neodstranil. Jestliže se tak však nestalo a v žalobě uváděný zástupce stěžovatelky zůstal nečinný, neměl se s tím krajský soud spokojit a měl výzvu adresovat stěžovatelce samotné, neboť vzhledem k obsahu žaloby nebylo pochyb o tom, že žalobkyní byla právě ona. Skutečnost, že Mgr. Petr Václavek ani přes výzvu soudu plnou moc prokazující jeho oprávnění stěžovatelku jako žalobkyni v řízení před krajským soudem zastupovat nedoložil, nemůže vést k závěru, že Mgr. Petr Václavek předmětnou žalobu podal vlastním jménem, když v žalobě je jako žalobkyně výslovně označena stěžovatelka a zároveň je v žalobě výslovně uvedeno, že Mgr. Petr Václavek je pouze jejím zástupcem.

Postup krajského soudu v dané věci je tedy nutné posoudit jako rozporný se zásadami materiálního právního státu, v rovině podústavního práva projevených např. v již zmiňovaném § 36 odst. 1 s. ř. s. Ze smyslu a účelu § 36 odst. 1 s. ř. s. totiž vyplývá, že procesní právo je pouze prostředkem k ochraně hmotných subjektivních práv fyzických a právnických osob, nikoli cílem o sobě. V této souvislosti lze odkázat též na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS, podle něhož *„[...] přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví – a stejně tak i jakýchkoliv jiných procesních úkonů účastníků řízení – naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. Primárním účelem soudní ochrany obecně je poskytování ochrany subjektivním právům, a pokud jde o správní soudnictví zvláště, potom subjektivním právům veřejným; tato ochrana musí být skutečná a spravedlivá. Soudy jsou nezávislé a nestranné státní orgány, které usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech a které nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují; jiný přístup by byl stěží ústavně-konformní a znamenal by odepření spravedlnosti. Právo na spravedlivý proces je jedním ze základních práv, které má každý vůči státu, a které mu garantuje nejen Listina základních práv a svobod, ale též Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Meze práva na spravedlivý proces stanoví jednotlivé procesní řády (např.*

náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky), při jejichž výkladu je v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byla stanovena". (dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 2 Afs 162/2005 - 66, ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 39/2010 - 48, nebo ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 - 37, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud dále pominul, že pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není zastoupení žalobce advokátem povinné, takže každý způsobilý účastník, tedy ten, kdo je schopen samostatně před soudem jednat, nemusí být v tomto řízení zastoupen. V této souvislosti je nutné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 Afs 62/2010 - 61, www.nssoud.cz, podle něhož „*[...] reakcí na výzvu soudu směřující k odstranění nedostatku doložení zastoupení může být i to, že účastník řízení opatří žalobu svým podpisem. Tím sice neprokáže, že je v řízení zastoupen označeným zmocněncem (a proto se na něj bude pohlížet jako na nezastoupeného), avšak zabrání tomu, aby soud žalobu odmítl (není-li zde jiných vad, stane se žaloba projednatelnou i bez účasti údajného zmocněnce účastníka). Stejné účinky jako to, že účastník řízení připojí svůj podpis přímo na příslušnou žalobu, má se zřetelem ke sledovanému účelu i to, že se s touto žalobou vlastnoručně podepsaným podáním ztotožní, jinak řečeno, že učiní podání, v němž vadu původního podání zhojí (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2001, sp. zn. 29 Cdo 2352/2000, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 3, ročník 2002, pod číslem 60, str. 253)*".

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že pochybení krajského soudu nelze shledat v tom, že výzva k doložení plné moci byla zaslána Mgr. Petru Václavkovi jako zástupci stěžovatelky. Takový postup krajského soudu by naopak mohl nalézt opodstatnění, pokud by krajský soud, s ohledem na obsah žaloby popsaný výše, vycházel z předpokladu, že žalobkyně ve skutečnosti zastoupena advokátem nejspíše je a chce být a že nezaslání plné moci je pravděpodobně opomenutím na straně advokáta stěžovatelky. Nicméně v situaci, kdy Mgr. Petr Václavek zůstal k výzvě soudu zcela nečinný, přičemž i vzhledem k této nečinnosti krajský soud neměl postaveno na jisto, zda Mgr. Petr Václavek stěžovatelku zastupuje či nikoli, nelze popsaný postup krajského soudu posoudit s ohledem na uvedená zákonná ustanovení (§ 104 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., § 36 a § 37 odst. 5 s. ř. s.) jako dostačující. Závěru krajského soudu, že žaloba byla podána osobou k tomu neoprávněnou, tj. Mgr. Petrem Václavkem, tedy nelze za daných okolností přisvědčit.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení Krajského soudu v Plzni zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Plzni v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2011

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu